

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 22/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. Š., bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 116/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 17. decembra 2003 doručené podanie Ľ. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. D. S., K., označené ako „Sťažnosť pre porušenie základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Medzinárodným dohovorom o ochrane ľudských práv“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka ním namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní o návrhu na vyplatenie odstupného v súvislosti s rozviazaním pracovného pomeru dohodou z dôvodu zrušenia prevádzky vedenom pod sp. zn. 22 C 116/00.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Dňa 23. 6. 2000 uzatvorila sťažovateľka so spoločnosťou CONSOLIDA INTERMED, a. s. ... (ďalej len „žalovaná“), v súlade s § 43 a 46 ods. 1 písm. a Zákonníka práce, dohodu o rozviazaní pracovného pomeru z dôvodu zrušenia prevádzky. V zmysle uzatvorenej dohody sa pracovný pomer sťažovateľky u žalovanej skončil dňa 30. 6. 2000. Žalovaná sa v dohode o rozviazaní pracovného pomeru zároveň zaviazala vyplatiť sťažovateľke odstupné vo výške dvojmesačnej priemernej hrubej mzdy podľa zákona č. 195/1999 Zb. ...

V súlade s § 3 ods. 3 zákona č. 195/1991 o odstupnom bola žalovaná povinná vyplatiť sťažovateľke odstupné v najbližšom výplatnom termíne po skončení pracovného pomeru. Keďže žalovaná nevyplatila sťažovateľke odstupné v lehote stanovenej zákonom, podala sťažovateľka dňa 14. 8. 2000 na Okresný súd Bratislava I návrh na vyplatenie odstupného. V návrhu sťažovateľka požadovala aby súd vo veci vydal platobný rozkaz a v prípade, že žalovaná podá voči platobnému rozkazu odpor, vyniesol rozsudok, v ktorom zaviazže žalovanú zaplatiť sťažovateľke odstupné vo výške 13.792.- Sk s 17.6% úrokom z omeškania od 16. 7. 2000 a nahradiť sťažovateľke trovy konania.

...Začiatkom októbra roku 2000 vyzval súd sťažovateľku k úhrade súdneho poplatku vo výške 560.- Sk. Sťažovateľka na základe výzvy uhradila súdny poplatok dňa 2. 10. 2000. K vytýčeniu prvého pojednávania vo veci, napriek relatívnej nenáročnosti právnej veci, došlo po uplynutí troch rokov začiatkom októbra roku 2003, kedy súd doručil sťažovateľke predvolanie na pojednávanie na deň 24. 11. 2003. Medzičasom však Krajský súd v Bratislave vydal dňa 05. 02. 2003 uznesenie č. k. 2 k 53/02-39, ktorým zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu pre nemajetnosť žalovanej. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. 3. 2003. K vyššie uvedeným zisteniam dospela sťažovateľka po nahliadnutí do obchodného registra začiatkom októbra 2003. Pod vplyvom nových skutočností a v záujme vyhnúť sa neúčelným finančným výdavkom v stále prebiehajúcim súdnom konaní, stiahla sťažovateľka

dňa 5. 11. 2003 návrh na vyplatenie odstupného. S ohľadom na dĺžku prieťahov v súdnom konaní podala sťažovateľka dňa 13. 11. 2003 predsedovi súdu sťažnosť pre prieťahy v súdnom konaní.

... Sťažovateľka má za to, že v dôsledku nečinnosti Okresného súdu Bratislava I v predmetnom konaní, zanikla možnosť vymôcť svoju pohľadávku súdnou cestou. Súd svojou nečinnosťou neposkytol pohľadávke sťažovateľky právnu ochranu, o ktorú podanou žalobou žiadala.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 116/00 porušil právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 390/99 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30.000.- Sk a náhrada trov právneho zastúpenia v sume 8.786. Sk (za dva právne úkony po 4.270.- Sk + režijný paušál 2 x 128.- Sk).“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na

odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Osobitne sa pritom zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky ústavný súd zistil, že sťažovateľka, ktorá bola v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 22 C 116/00 zastúpená právnu zástupkyňou, vzala 5. novembra 2003 svoj návrh na začatie konania o náhradu mzdy - vyplatenie odstupného späť v celom rozsahu podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Na základe tohto procesného úkonu sťažovateľky, ktorým prejavila svoju vôľu, aby sa nekonalo a o veci meritórne nerozhodovalo, okresný súd rozhodol o zastavení konania uznesením z 24. novembra 2003. Sťažovateľka potom na základe sťažnosti z 15. decembra 2003 (doručenej ústavnému súdu 17. decembra 2003) namietala porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. v čase, keď okresný súd konanie zastavil.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd konanie vedené pod sp. zn. 22 C 116/00 zastavil skôr, ako sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich označených základných práv na ústavnom súde.

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu tohto práva došlo alebo jeho porušenie v tomto čase ešte trvalo (II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/02) Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2004